

Под дъгата

Кели Маккейн

Rainbow Beauty – Peppermint Kiss
First published in 2013 by Usborne Publishing Ltd., Usborne House,
83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England.
www.usborne.com

Copyright © Kelly McKain, 2013
The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2013
Illustrations by Antonia Miller.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Под дъгата – Ментова целувка
Текст Кели Маккейн
Илюстрации Антония Милър
Превод Жечка Ангелова Караславова
© Издателство „Фют“, 2014

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-954-625-949-3

Под дъгата

Кели Маккейн

Ментова целувка

Издателство „Фют“

Глава 1

Сапфир отвори вратата на кухнята и се огледа. Къде ли са другите стаи? Може би има стълби към втория етаж? Но вместо това попадна на килер с малък прозорец, в който дремеше древна прахосмукачка. Ако се съди по състоянието на апартамента, прахосмукачката не беше включвана през последните петнайсет години.

– Знам, че е компактен... – започна мама, но Грейс, която надничаше през една друга врата, я прекъсна.

– Има легла в дневната. Много странно...

– Май ще се наложи да минем без дневна... Засега – промърмори мама. – Мислех, че ти и Саф може да се настаните в тази стая.

Двете ми по-големи сестри се спогледаха, а после се втренчиха с ужас в мама.

– Какво!? Да живеем в една стая?

– Не мога постоянно да се спъвам в нейните дрехи, обувки и разни други боклуци, и то в МОЯТА стая! Всички знаете колко е разхвърляна! *(Репликата е на Грейс.)*

– А аз не мога да си почивам, когато тя е в МОЯТА стая, с нейното непрекъснато зъбрене. Не мога да се промъквам мълчаливо, имам нужда да се изразявам! *(Този път е Саф.)*

– Ами Аби? – сети се за мен Грейс. – Не е честно тя да си има собствена стая! Аз съм тази, която има матура догодина!

– Ами да, мамо, аз къде ще спя? Мисля, че не видях трета спалня, а би било трудно да я пропусна, апартаментът е толкова малък.

Мама се помъчи да се усмихне.

– Ами... мислех, че бихме могли...

Без майтап, направо щях да падна.

– Няма начин! Аз съм почти на четиринайсет! Не мога да спя в една стая с МАЙКА си! По-скоро ще спя в килера!

– Реших! Аз съм със Саф – заяви бързо Грейс.

– В никакъв случай! Предпочитам да съм с Аби!

Погледът ми се плъзна последователно върху трите, дали ще успея да преценя кой е най-безболезненият вариант. Но ми е трудно да мисля. Грейс и Саф вече си крещяха една на друга, а после двете на мама, а тя ги молеше да се успокоят... И тогава го видях. Притича точно пред мен.

– ПЛЪХ! – писнах неистово.

Всички се разпищяхме и наскачахме по олющените пластмасови столове.

– Боже мой, къде избяга? – паникьоса се мама.

– В дневната!

– Някой да вземе метла! – кресна Саф.

– За нищо на света не слизам от стола! – беше категорична мама.

– Не ставай смешна, мамо, това е само един плъх! – сопна се Грейс. – Заради подобно поведение жените имат лоша репутация...

Но точно тогава отново се мярна космата опашка на плъха, който се стрелна обратно през антрето. Ние отново се разкрещяхме, а Грейс скочи на паянтовата маса. И...

– Тате! Помощ!

Честно, думите сами излязоха от устата ми. Внезапно се възцари напрегната тишина. Можеше да се усети болката, която бръмчеше и пулсираше като ток между нас.

Погледнах бързо към мама, надявах се да не съм я разплакала. Изглеждаше сломена, раз-

бита и вцепенена, което беше още по-лошо.

Май сега трябва да разкажа какво се случи и защо татко не е тук. Макар че всъщност никак не искам да говоря за това. Добре! Поемам си дълбоко въздух...

Мама и татко се разделиха.

Татко имал връзка, мама разбра и... целият ни свят се разпадна.

Той прекъсна веднага връзката си, но това не оправи нещата. Отначало мама и татко се опитаха да поговорят – всъщност всички заедно седнахме около голямата кухненска маса по предложение на мама. И това беше най-болезненият половин час в живота ми, в случай че искате да го знаете. Разговорът не помогна, напротив, непрекъснато преминаваше от викане в плач, след това в тръшкане на врати и тишина.

Събудихме се една сутрин преди три седмици, за да открием, че татко си беше тръгнал. Всъщност аз го открих.

Грейс и Саф бяха още в леглата. Както и мама. Знам, защото се промъкнах през нейната стая, за да си чопна малко от серума ѝ за блясък на косата. Още щом влязох в банята, разбрах, че нещо не е наред, въпреки че ми отне доста време да установя точно какво.

В 7.30 часа сутринта трябваше още да се

усеща ароматът на крема за бръснене на татко, но кремът за бръснене дори не беше тук, нито самобръсначката, нито контейнерчето за контактните му лещи, нито копчетата за маншети, които обикновено стояха до него.

Усетих как стомахът ми се свива на топка. Промъкнах се отново на пръсти през стаята и се спуснах по стълбите, а сърцето ми направо щеше да изхвръкне.

Татко сигурно си прави кафе с италианската машина или мели кафе, или разбива млякото на пяна в специалната малка каничка... Но не усещах аромат на кафе, не чувах съскане или бълбукане от машината.

Татко го нямаше!

Загледах се в кухненската маса. Около нея винаги ни е било толкова весело – в петъчните вечери с храна, поръчана от някой ресторант, в мързеливите неделни сутрини, когато лакирахме ноктите си и дори когато белехме зеленчуци. Винаги беше шумно, все някой влизаше, излизаше, сядаше за малко за по една чаша с нещо, за да прелисти няколко страници от списание или да си пръсне тетрадките с домашни през дългите следобеди. Тази маса е била отрупана с торти за рождени дни и пуйки за Коледа, а понякога и със сълзи и горещ

шоколад до късно вечерта, когато последното влюбване на Саф завърши катастрофално...

– Съжалявам! – промълвих аз и погледнах разтревожено мама.

Това като че ли ни извади от вцепенението. Мама се наведе да ме прегърне, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Няма за какво – каза тя. Гласът ѝ трепереше като стола, на който бях стъпила, за да се спася от плъха.

– Ще направя чай – измърмори Грейс.

В този момент силно чукане на вратата ни накара да подскочим. Бяхме на първия етаж, в единствения май обитаем апартамент на този етаж, а магазинът отдолу беше празен.

– Сигурно е хазаинът – каза мама, – господин Вулмер.

– Точно навреме – нафукано вметна Саф. – Можеш да му кажеш, че сме допуснали ужасна грешка и че напускаме веднага.

– Шшшт! – скара ни се мама.

Стояхме в коридора пред кухнята и спорехме кой да мине край „мястото на плъха“, за да иде да отвори, и накрая мама заподскача на пръсти по килима, за да го докосва колкото се може по-малко, въпреки че беше с обувки.

Тя поооправи косата си, поопъна пуловера и

полата, както правеше винаги, преди да отвори вратата. На прага стоеше господин Вулмер, дишаше тежко заради изкачването на стълбите, а огромният му корем се показваше изпод износения пуловер, от който се носеше ужасна воня на пот, гранясал бекон и цигари. Наложих си да се усмихна вежливо, когато той се затътри към кухнята. Погледнахме мама в очакване да му съобщи, че напускаме.

Вместо това тя започна да бъбри неестествено весело колко удобно било да сме близо до магазините (бяхме точно над цяла редица), после му предложи чаша чай, но той изсумтя, като че ли това беше нещо смешно.

– Не, благодаря, госпожо Грийн – изхриптя хазаинът, – не съм от комитета по посрещането. Дойдох за наема за месеца и още един като депозит, както се уговорихме по телефона.

Мама се обърна учудено с чайника в ръка.

– Какво, сега ли? – заекна тя.

Господин Вулмер се намръщи.

– Ами, да. Вие сте вече тук, нали така?

– Да, но, ами... аз не съм разбрала. Мислех, че ще подпишем договор и се готвех да направя превод утре, когато отвори банката, и... – тя се изправи, погледна го в лицето и добави смело: – Освен това има няколко неща, които не ни харесват. Току-що видяхме плъх. А и матра-

ците са в ужасно състояние. Тези неща трябва да се оправят, преди да платя цялата сума.

Господин Вулмер пусна един хриплив смях, който завърши с леко задавяне.

– Вие май не сте от околността, нали, миличка? – изломоти той. – Аз не приемам платежни нареждания.

Мама гледаше безпомощно, но на Саф вече ѝ беше омръзнало.

– Това е без значение, тъй като ние и без друго си тръгваме от тази дупка – нафукано каза тя.

Тогава господин Вулмер спря да се смее.

– Тя само искаше да каже, че е станала грешка – Грейс се опита да замаже нещата. – За съжаление, този апартамент не отговаря на нуждите ни. Утре сутринта ще идем в града и ще потърсим нещо по-подходящо.

Саф я изгледа ужасена.

– Утре сутринта? Шегуваш се! Не оставам тук и една секунда повече!

Тя се обърна към господин Вулмер и тръсна царствено дългата си кестенява коса.

– Още тази вечер ще се преместим в спа хотела, който видях в края на града. Ще сме ви благодарни, ако ни помогнете да си свалим куфарите...

Господин Вулмер се опули. Всички затаихме

дъх – не знаехме дали отново ще пусне онзи хриплив смях, или ще ѝ се разкрещи в лицето. За късмет беше първото. Явно не му стигна въздухът, за да кресне, но гласът му все пак беше заядлив.

– Е, много съжалявам, че условията не отговарят на стандартите на мадам. Отлично! Отивайте си тогава, радвам се, че се отървавам от вас. Но ви предупреждавам, ако утре сте все още тук, искам поне едноседмичен наем веднага, иначе ще ви изхвърля на улицата.

Той се втурна през антрето, като се промъкна край натрупаните ни вещи, отвори рязко вратата, а на излизане се обърна и каза:

– И ей там, под мивката, има отрова за мишки. Обикновено помага – след това тръшна вратата.

– Уф! – извика Саф, като потръпна драматично. – Какъв ужасен човек! Но да го оставим и да тръгваме. Мисля, че този хубав хотел се казваше „Ройъл Девън“ или нещо такова. Ще извикам такси.

Тя извади малкия си розов телефон и набра номера с перфектно маникюрираните си пръсти.

– Нямаме пари...

– Няма проблем, мамо – успокои я Грейс, –

ще платя таксито с последните си джобни, а после за какво са ни пари? Всичко останало ще се плати от сметката ти от „Амекс“.

– Точно така, нека татко да плаща! – намръщи се Саф. – Какво става? Странно, но не мога да се свържа, чува се само дълго бибипкане – и тя размаха телефона. – Както и очаквах, в тази дупка няма покритие!

– Аби, в спа хотела трябва да има плувен басейн, така че като стигнем, може да поплуваме, ако искаш – предложи Грейс. – Аз си забравих банския, но по такива места винаги има магазинчета. Ще си купим нови.

Това много ме развесели, обичам да плувам, а както каза мама, това е едно от нещата, които ще можем да правим по-често, като дойдем тук.

Взехме решение за преместването вчера, след училище. Мама каза, че е само за няколко седмици или не повече от няколко месеца, за да подишаме чист въздух и да си проветрим главите. Саф си взе матурата преди няколко седмици, а на нас с Грейс ни оставаше един месец до лятната ваканция. Мама обикновено не ни дава и ден почивка, освен ако не сме на смъртно легло, но каза, че е открила едно фантастично училище тук, което може да посещаваме за няколко седмици. Имало

курс по рисуване и готварство за мен и курс по математика за напреднали за Грейс. Мястото било с удивителни игрища и с плувен басейн – звучеше така, все едно точно това е промяната, която ни е нужна.

Нямахме време дори да се сбогуваме с приятелите си. По пътя насам изпратих съобщения на Ем и Зо, че няма да съм вкъщи до септември и че са поканени да ни дойдат на гости на новото място. Но сега знам, че няма начин да ги пусна тук... Мама беше идвала в Девън на курс по йога миналата година и превъзнасяше Тотнес като удивително, вълшебно място.

Е, засега не виждах нищо удивително или вълшебно.

Изведнъж се почувствах много странно.

– Какво правим тук, мамо? В този апартамент, искам да кажа. Това е някаква грешка, нали?

– Съжалявам момичета, но не е грешка. Нямаме пари, няма „Амекс“, нямаме никакви кредитни карти... И Саф, проблемът не е в покритието, телефонът ти е изключен.

– КАКВО?! ТОЙ как си позволява да ни причини това! – развика се Саф, очевидно говореше за татко. – Как може да е толкова злобен? Той е виновен!

После изгледа мама продължително и започна да нарежда:

– Виж, вярно е, че се справи добре, като се опита да бъдеш независима, но сега аз се залавям с нещата, защото все някой трябва да го направи. Звъня на татко на минутата да дойде и да ни заведе у дома. Това е негово задължение, той забърка тази каша, в края на краищата. И е абсолютно нередно да ни спира парите. Няма да се примиря с това, просто няма!

– Никъде не отивам с НЕГО! – викна Грейс. – Положението с парите трябва да се изясни. Негово задължение е да ни издържа, би могъл поне да плати депозита за друг апартамент, докато нещата се уредят официално. Предполагам, че ще се наложи да пренощуваме тук, но първото нещо утре е да се свържем с агент за недвижими имоти.

– Без работа, без препоръки и без приходи никой няма да ни даде апартамент под наем – каза уморено мама. – Трябваше да се съглася да дойдем тук, защото беше единствената ни възможност. Честно казано, нямам пари дори за този апартамент, а и не разбрах, че Вулмер ще иска предплата.

Погледнахме я с ужас. Стомахът ми заприлича на мокра гъба, която някой се опитва да изстиска. Бавно-бавно започвах да разбирам в каква каша сме се забъркали.

– Но татко може да плати за нас, нали? – попита Грейс с нещастен вид.

– Едно не разбирам, защо не си останахме у дома? – нацупи се Саф.

И аз се чудех защо. Нали татко си тръгна? Той беше човекът, който имаше връзка. Къщата се полага на съпругата и на децата, не е ли така?

И тогава мама се разхълца, а по лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Това не го очаквахме. Сестрите ми изглеждаха разтревожени също като мен.

– Всичко е наред, ще се оправим! – Саф се опита да успокои мама, докато я водехме към противния кафяв диван, тикнат в ъгъла на кухнята.

– Недей да плачеш – помоли Грейс.

Най-после мама събра достатъчно сили, за да говори. Думите ѝ излизаха на резки тласъци, задушавани от сълзи.

– Опитах се да ви предпазя и затова не ви казах цялата истина. Къщата ни я няма. Банката я взе.

Думите ѝ ме блъснаха като чук. Олюлях се.

И тогава мама ни разказа цялата история. Знаехме за връзката на татко, но се оказа,

че той е държал в тайна още куп неща. Бизнесът му западал и той натрупал огромни дългове. Онзи ден се обадил на мама и ѝ казал колко е зле положението – че банката ще ни вземе къщата и че данъчните инспектори вече са на път и ще ни вземат всичко, което могат, за да покрият дълговете му. Ако не бяхме напуснали дома, щяха да ни вземат и всички лични вещи.

– Значи наистина нямаме никакви пари? – ахна съсипана Саф.

Внезапно ме обзе страшен гняв, все едно ме бяха измамили.

– А как стои въпросът с лятното училище? Ами учителят за Грейс? Новата кола на Саф и шофьорските курсове... И това ли бяха лъжи?

– Съжалявам, момичета... – заекна мама. – Не трябваше да ви лъжа, но изпаднах в паника. Знаех, че нямаме време, така че казах каквото ми хрумна, за да ви накарам да си опаковате нещата и да тръгнете с мен. Много съжалявам! Наистина!

– Е, това провали шансовете ми да вляза в Кеймбридж, нали? – заключи Грейс. – Много ви благодаря!

– Значи казваш, че това е! Този апартамент... Това е животът ни от тук нататък? – изпелтечих аз.

Саф гледаше ошашавено.

– Всичките ни неща ли са взети?

– Надявам се, не. Роджър и Лора, съседите до нас, предложиха да преместят колкото може повече неща в техния гараж, но не знам какво са успели да вземат, преди да дойдат данъчните.

– Как си позволяват тези мъже да влизат в къщата ни! Трябваше да се заключим и да повикаме полиция! – възмути се Грейс.

– Това вече не е нашата къща – каза тихо мама.

Представих си как двама страшни мъже с кожени якета и бръснати глави ровят из чекмеджетата, вадят балетните обувки и настолните игри, ракетите за тенис, ски екипите, готварските книги, глинените животинчета, които правихме в началното училище... Направо ми стана лошо.

– Но защо татко ни каза истината едва когато нещата станаха толкова зле?– попита Грейс. – Можеше да не се стига дотук.

Мама изрови от чантата си една кърпичка и си издуха носа.

– Мисля, че той живееше в измислен свят. Правеше се, че всичко е наред, харчеше повече от обикновено и си намери гадже. По

принцип бягаше от реалността.

Всичко, за което можех да мисля, беше, че вчера, докато татко е казвал на мама какво предстои да ни се случи, аз бях в час по химия и се чудех защо моята лакмусова хартийка не става розова както на Ем и Зо и се хилехме колко глупаво изглеждаме с предпазните очила. И през ум не ми е минавало, че в този момент целият ми свят се обръща с краката нагоре. Отново.

– Сега баща ви се е нанесъл в някаква ужасна стая и ще обяви банкрут. Той не може да ни даде нищо, тъй като самият той няма нищо.

Мълчахме, изпаднали в пълен шок. Как можа татко да допусне това да ни се СЛУЧИ? И докато аз гледах втренчено олющената кухненска маса, Грейс и Саф направо рухнаха.

– Боже мой, няма шанс да се преместим от тук, нали? – проплака Грейс.

– Ами приятелите ми? А уроците ми по пеене? – писна и Саф. – Знаеш, че вече се записах на курс по изкуствознание през септември!

И двете изгледаха мама, като че ли тя им е отнела мечтите, хвърлила ги е на пода и ги е стъпкала.

Колкото до мен, разбира се, бях ужасена. Опитвах се да разбера какво се случва около мен, опитвах се да приема, че съм изгубила дома си, приятелите си, живота си и че нямаме пари да си купим дори храна. Всичко, което ми остана, се събираше в един куфар. А що се отнася до мечтата ми... ами тя вече е разбита.

Винаги съм искала само едно нещо – голямо, сплотено, шумно и щастливо семейство: аз, мама, татко, Саф и Грейс заедно. И всичко се изпари, след като разбрахме за връзката на татко. Това, че бяхме останали без пукната пара, в този скапан апартамент, с отвратителен хазаин и един плъх, беше само черешката на мухлясалата торта.

– Мама не е виновна! – заявих твърдо на сестрите си. – Какво можеше да направи?

Слава богу, спряха да крещят за малко, а мама взе думата.

– Моля ви, момичета, нека поне да се опитаме – започна несигурно тя. – Разбира се, бихме могли да отидем при баба ви и дядо ви, но там няма достатъчно място за всички ни, а пък и на мен ми се иска да се справим сами с това.

Леле, ако мама наистина е мислила да се преместим в Йоркшир и да живеем с баба, значи е била безкрайно отчаяна, защото те двете хич не мелят брашно заедно.

– Първото нещо, което ще направя утре, е да си потърся работа. Слава богу, успях да

завърша курс за преподавател по йога. Има доста места наоколо, където мога да организирам курсове. Вече говорих с отдела по образованието в общината в Девън и те успяха да уредят приемането на Грейс и Аби. Записани сте в местното училище и започвате утре.

– Няма начин! – отсече Грейс.

– Само опитайте! – примоли се мама. – Идете за един ден, а после, ако не ви харесва, ще помислим какво друго може да направим.

Грейс въздъхна и замълча.

Мама се обърна към Саф.

– Мислех си, че ти можеш да отидеш до онзи колеж в Пейнтън и да видиш какви козметични курсове започват през септември – каза тя почти шепнешком. – Винаги си се интересувала от тези неща.

– Да бе! – тросна се сестра ми. – Не искам да стана скучна стара козметичка като теб. Забрави! Аз искам да бъда някой!

Мама се сви, все едно Саф ú зашлеви плесница. Била е козметичка, преди да се омъжи за татко и преди да ни роди. Понякога споменаваше, че ú се иска да се върне на работа, но преди години, когато бизнесът на татко се разрасна и се преместихме в голямата къща в Илинг, с двата рейнджроувъра в гаража, мама започна да ходи на козметичка, вместо тя да

предлага тази услуга.

Ръгнах Саф в ребрата.

– О, боже, Аби, какво искаш!? – ядоса се сестра ми, но после въздъхна и каза: – Съжалявам, мамо, не исках да те обидя, просто ми дойде много. Виж, нека се опитаме да поспим тази вечер, може да сложим кърпи под вратите, така че онова нещо да не ни докопа. И утре ще ида до колежа да хвърля едно око.

Въздъхнах:

– Добре, и аз ще опитам даскалото за един ден, ако го направи и Грейс.

Сестра ми не беше особено щастлива, но промърмори едно „става“.

Мама се усмихна въпреки сълзите, които се търкаляха по бузите ú.

– Благодаря! Елате да ви гушна, момиченцата ми, моите хубави момичета!

Скупчихме се на мърлявия диван с подвити крака, в случай че плъхът реши отново да се поразходи. Гледахме през кухненския прозорец как светлината навън гасне и не мръднахме дълго, чак докато се стъмни.